

דעתו שאין רצונו בגירושין.

ומשנינן: לא צריכא, אלא דעשויה [שכפוהו] בית דין לאחר המודעה ואירצי שהסכים לגרש ונתן את הגט. מהו דתימא כיון שהסכים אחר שכפוהו בית דין, ודאי בטולי בטליה למודעא.

קא משמע לן, שאין בזה משום ביטול מודעה עד שלא יבטלנה להדיא.

ומדייק זאת מהמשנה, דאם כן שנחשב ביטול, ליתני במשנה "כופין אותו עד שיתן" ופשוט שאם נתן ודאי שנתרצה. מאי "עד שיאמר רוצה אני"? אלא משום שחוששים שמא מסר⁽⁴⁷⁾ מודעה. לכן כופים אותו עד שיאמר דמבטל ליה למודעיה, דהיינו שיאמר רוצה אני ובאמירה זו הרי הוא חוזר בו ממה שגילה דעתו מתחילה שאין רצונו בגירושין.

הדרן עלך האומר משקלי

שצריך שיאמר רוצה אני זה לאו דוקא, ותמה, אם כן, מה הראיה מהמשנה שכתוב שאומר רוצה אני ונאמר שגם במשנה זה לאו דוקא. ועוד תמה אם מדובר שעשה מודעה איך ומספיק מה שאומר רוצה אני והרי צריך שיבטל את המודעה בפירושו וכמבואר בפוסקים, והביא שהחוות יאיר האריך בזה.

47. ותמהו בזה, הרי במשנה בכלל לא נזכר שעשה מודעה, וביאר המחנה אפרים שאם לא עשה מודעה באמת לא צריך שיאמר רוצה אני ומספיק שנותן את הגט מעצמו אחרי שכופים אותו, ורק משום שעשה מודעה צריך רוצה אני. וכתב בחשק שלמה שלפי זה בתלוהו וזבין לא צריך רוצה אני כיון שלא עשה מודעה ומספיק זה שמוכר מעצמו, ומה שאמר רב הונא